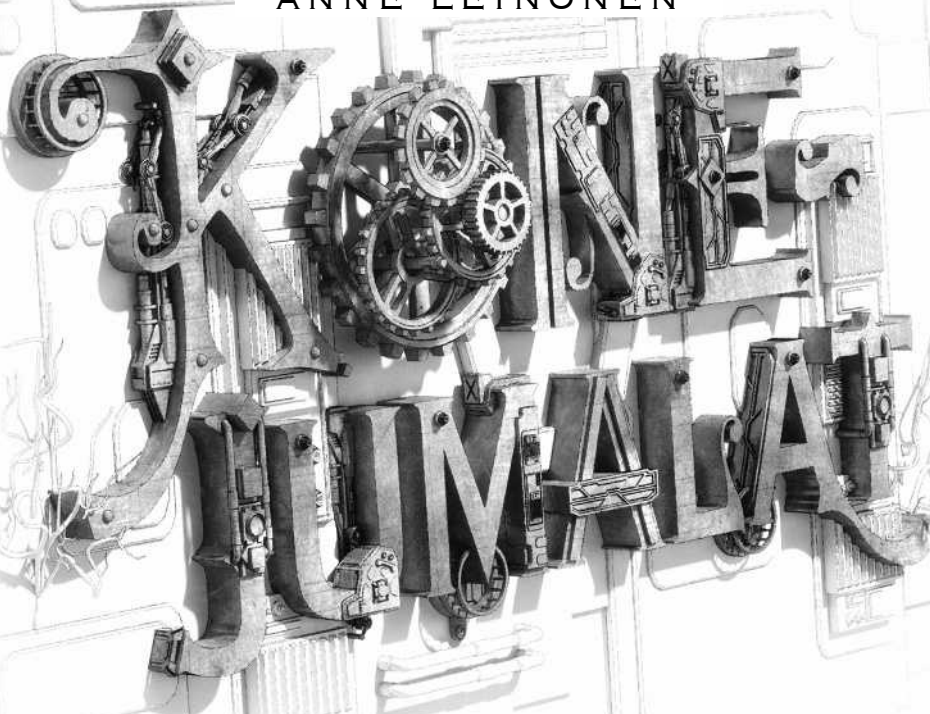


EIJA LAPPALAINEN
ANNE LEINONEN



KIITÄMME WSOY:N KIRJALLISUUSSÄÄTIÖTÄ JA
OPETUSMINISTERIÖTÄ SAAMASTAMME TUESTA.

KIITÄMME MYÖS ROUTASISARUKSET-TRILOGIAN TEOSSA AUTTANEITA
KUSTANNUSTOIMITTAJAAMME ULLA HUOPANIEMI-SIRÉNIÄ JA ESI-
LUKIOITAMME MARKKU LAPPALAISTA, TAPIO RUOTSALAISTA JA
TARMO LAITISTA.

© EIJA LAPPALAINEN JA ANNE LEINONEN JA WSOY 2013
ISBN 978-951-0-39764-0

PAINETTU EU:SSA

*On ensimmäinen:
Tunteen tuntija,
joka legendana elää.*

*On seitsemän:
kuiskausten kuulija suree kuollutta veljeään,
synnyttäjä hamuaa valtaa Meren,
kääpijä jää vangiksi kuilusuden,
kuollut ja kutoja kaaosta rakentavat,
kableeton sodan vammoja parantaa
ja soturi rakkautensa tukahduttaa.*

*On yhdeksäs, tunteen tuntijan poika,
joka ajan halki puhuu.*

CIANNAPPIN
LINNOITUS

NUMMET

RIAN
LAU

MERI
RIUTAT

PAALU
KAUPUNKI



EURAA



VUONOILLE

TUULI-
KAUPUNKI

METSÄ

RAUNIO

ANIA

ONAWE



MERI / PAALUKAUPUNKI

VIISI KUUKAUTTA MARRAKSEN KUOLEMASTA

1.

Soudin kapealla kuituveneellä verkkaisesti: suljin silmäni hetkeksi ja laskin aivot veteen, annoin tuulen ja auringon helliä kasvojani. Laineet löivät venettä vasten ja heiluttivat sitä kauemmas Paalukaupungista. Hengitin hetken vapautta, aikaa ilman tiinettäjien velvoitteita ja Zuldan alituisia käskyjä. Tällaista oli olla yksin, Äiti Meren armoilla, vain kirkuvat merilokit ja kaupungin suunnalta kantautuvat laivojen kolahdukset merkinä siitä, että jossakin keskellä siniharmaata, arvaamatonta merta oli elämää.

Kaksisataa vuotta sitten Paalukaupungin kohdalla oli ollut maata, jolla kävellä, hiekkaa johon upottaa varpaat. Kuvittelin sen aikaisia teknologiaylellisyyteen tottuneita ihmisiä, rikkaita lomaturisteja, jotka lensivät suihkuliitureillaan päiväksi keinotekoisille huvittelu-saarille keskelle valtameraa. Olisivatko he arvanneet, että jonain päivänä sen ajan ihmeeksi kutsuttuja Atlantis-saaria ei enää olisi? Saarten tilalla oli enää vain vettä ja vedenalaisten virtausten siloit-tamat kalliot syvällä meren alla. Kallioiden kupeissa oli vielä jäänteitä huvittelulaitteista: vuoristoratojen ja maailmanpyörien runkoja virtuaalikammioineen, niiden matkassa huvittelijat olivat kurkottaneet avaruuteen saakka, sekä metallisia ja muovisia rakenteita, paa-luja, joiden avulla saaret oli kiinnitetty paikoilleen keskelle merta.

Koko lapsuuteni ajan olin kuullut Aislan kertomia tarinoita

menneestä, vanhan Euroopan muutoksista ja kehittyneen Euraanian synnystä, teknologisen kultakauden ajasta, jolloin kaikki oli ollut toisin ja silti jokin vuosituhansia vanha oli pysynyt samana. Ihminen ei muuttunut koskaan, vaan pyrki aina eteenpäin ja halusi muokata maailmaa mieleisekseen. Usein uudistukset puettiin kauriiseen kaapuun ja selitettiin haluksi parantaa kaikkien elinoloja, mutta taustalla jylläsi oman edun tavoittelu. Maailma oli pelkkä temmellyskenttä vallananastajille.

Zuldaa syytettiin sellaiseksi ihmiseksi. Zuldaa, minun kasvattiäitiäni, naista joka synnytti minut yhdeksi kohtulaisistaan ja piti omaan, kun luopui suosiolla kaikista muista kantamistaan lapsista.

Hän oli jälleen lähettänyt minut matkaan tekemään tahtonsa mukaisesti asioita, jotka muuttaisivat – jos eivät maailmaa, niin ainakin minun elämäni.

Viimeiset kuukaudet olin valmistautunut, ja ylihuomenna tekoni punnittaisiin matarkkojen kokouksessa. Oikeastaan valmistautuminen oli alkanut jo kaksi vuotta sitten, heti sen jälkeen kun olin synnyttänyt synnytyslaivalla kaksostyttäret, yhdeksännen ja kymmenennen lapseni, ja kotiutunut heidän kanssaan Niidan ja Aislan luo.

Kahlasin muistojani läpi kuin kirjan sivuja.

Olin viettämässä päivääni parven kanssa kalalla, kun Zuldin lähettämän lokin viesti keskeytti minut. Sormeilin solmuviestin sisällön läpi hermostuneena. Terveiset äidiltäni tiesivät aina sitä, että joutuisin kulkemaan toinen toistaan vaativampien töiden perässä. ”Onawe, tule laivalleni tänä iltana. Minulla on sinulle tehtävä.”

En voinut kieltäytyä, vaikka synnytyksen jälkeinen väsymys painoi jäsenissäni.

Niida jäi kotilaivalle imettämään vastasyntyneitä kaksosia, ja minä hoipertelin köysisiltojen ja tasanteiden yli Zuldin laivalle. Pienen purren kansi narahteli pahaenteisesti, kun astuin alukselle. Mekaaninen albatrossi tepasteli maston juurella, aukaisi nokkan-

sa ja ilmoitti tasaisella äänellä Zuldän odottavan minua. Kävelin portaat alas ruumaan ja avasin Zuldän antaman sinettisormuksen sirulla kapteenin hytin oven. Löysin iäkkään äitini karttojen ääreltä. Hän oli levittänyt tavaransa pienen pöydän päälle ja piirtänyt viivoittimen avulla karttoihin tarkkoja ääri viivoja, rajoja, suunnitelmia, joiden luonteen vain hän itse tiesi.

– Onawe, hyvä että tulit, hän sanoi, nousi ja suukotti molempia poskiani. Hän tuoksui vahvalta teeltä ja pistävältä yrtiltä.

En valittanut olostani, pyysin vain lasillisen vettä ja istuuduin toiselle kannikalle kuuntelemaan, mitä asiaa äidilläni oli. Minulla ei ollut synnytyksen jälkeisiä repeämiä, mutta aristelin istumista vanhasta tottumuksesta.

Edellisestä vierailustani Zuldän luona oli aikaa. Se taisi olla silloin, kun hän oli antanut tehtäväksi etsiä kuution. Hän oli kertonut luomastaan ennustuskoneesta ja ylistänyt, kuinka tärkeä se oli meille kaikille. – Sen avulla muutetaan vielä maailmaa, Zulda oli uhonnut.

Olin etsinyt kuutiota kauan ja päässyt lopulta sen jäljille Metsässä, nähnyt viereltä kun Sarim kantoi sitä. Zuldän pyynnöstä ujuttauduin nuorukaisen lähelle, mutta en voinut varastaa esinettä tuosta vain, vaan tyydyin seuraamaan tilannetta ja odottamaan sopivaa hetkeä. Sitten kuutio olikin jäänyt unholaan, sillä Marras vietteli minut Sarimilta. Kuutio oli tuntunut merkityksettömältä, enkä ollut käyttänyt aikaani siihen. Zuldalle olin onnistunut valehtelemaan, etten ollut nähnyt siitä jälkeäkään.

Tehtävä ei silti jättänyt minua rauhaan. Olin viettänyt Marraksen seurassa kuukausia ja palannut Paalukaupunkiin synnyttämään, ja nyt Zulda näki tilaisuuden neuvoa minua uudestaan oikealle polulle. Hän muistutti minua ennustuskuution tärkeydestä.

– Jos me emme löydä sitä, eräs toinen löytää ja tuhoaa sen. Ennustus on saatettava päätökseen.

– Kuka toinen? kysyin uteliaana.

– Utu, Regon kasvattitytär, *koneille kuiskija*.

Rego oli äitini biologinen velipuoli. Velhomies, jonka kyvyt äitini oli erään tarinan mukaan riistänyt ja siirtänyt kyvyllisiin lapsiin. Minäkin kannoin yhtä Regon kykyä.

– Missä hän on?

– Laaksossa. Utu oli syliäiseni, mutta lähetin hänet Laaksoon kaksivuotiaana, koska sinä olit teistä se, jonka halusin omaksi perijäkseni. Päätin, että Utulle paras paikka on Laakson suojassa. En vain osannut aavistaa, että tyttö alkaisi uhmata yhteisöään ja kapinoisi sielläkin.

Kuuntelin Zuldaa ihmeissäni ja mietin, pitikö hän tyttöä vaarana. Äitini oli niin ylivertainen ja vaikutusvaltainen tiinetär, että hänen huolestumisensa jonkun laaksolaisen kasvattitytön vuoksi oli erikoista.

– Utu on epäonnistunut kyvyllinen. Hänen kapinallinen luonteensa on vaaraksi koko ihmiskunnalle, jos hän karkaa Laakson eristyksistä ja pääsee käsiksi muinaisiin koneisiin. Hänestä voi tulla liian voimakas.

– Eikö hänen kykyään olisi voinut vaalia parempaan tarkoitukseen?

– Seurasin Utua herkeämättä kahden vuoden ikäiseksi. Sain jatkuvasti merkkejä siitä, että tyttö koituisi vielä riesaksi. Puolitoistavuotiaana Utu leikki laivakeittiöiden mekaanisilla helloilla ja aiheutti monta laivapalaa. Joskus tyttö kuvitteli olevansa sukellusvene ja halusi sukeltaa meren syvyyksiin. Hän väitti kuulevansa sieltä kutsun. Hänet piti poimia pari kertaa merestä ja muut tiinettäret alkoivat uskoa, että tyttö oli nereidien laulun kiroama. Laaksossa tytön piti olla turvassa. Heikäläisillä on tapana tukahduttaa kummalliset aatteet. Ja Regokin lymyilee siellä.

En tiennyt, puhuiiko äiti totta. Hänen vakavassa ilmeessään oli jotakin häiritsevää. En kuitenkaan ääneen kyseenalaistanut Zuldan sanoja. – Mitä haluat minun tekevän?

– Viet Utun perheelle yhden synnyttämistäsi imeväisistä, toinen

voi jäädä Meren kasvatiksi. Kuuntele samalla, millainen Utusta on tullut, onko hän todellinen uhka vai ei.

Tunsin Utun perheen nimeltä, sillä seurustelumme alussa Marras oli maininnut Roudat ja puhunut joskus kasvattisisarestaan erityisellä hellyydellä. Utu oli itsepäinen, uskalias ja omilla aivoillaan ajatteleva. En voinut välttyä kateuden pistokselta. Zulda oli pitänyt Utua hetken syliäisenään, kun minä olin jo ollut pikku kokelas koulussa ja joutunut sietämään kovaakin kohtelua.

– Entä kuutio? kysyin.

– Lintuni ovat kertoneet, että se on Metsässä. Taivaslainen agentti etsii sitä myös.

– Toivottavasti se löytyy.

Nuolaisin suolaisia huuliani. Toivottavasti Zulda ei huomannut, että vedätin häntä. Tiesin, että kuutio oli edelleen Sarimin hallussa.

– Sen on löydyttävä, sillä kuution avulla sinä saat vallan Merellä, Zulda sanoi minulle ja levitti kätensä molemmille sivuilleen kuin maailmanomistaja. – Pidä silmäsi auki, kuuntele sen kutsuvaa laulua. Sinä ja kuutio, te kuulutte yhteen.

Painoin mieleeni kaiken Zuldän sanoman ja hellin unelmaa valasta. Minulle ojennettiin jotain ainutlaatuista, juuri minulle – vain harva sai jäädä syliäiseksi Merelle ja vielä harvempi nousi mataraksi. Jos en ottaisi vastaan minulle tarjottua valtaa, Zulda valitsisi tilalleni jonkun toisen toteuttamaan suunnitelmansa. Mieleeni ei tullut kapinoida häntä vastaan, sillä olin nähnyt Zuldän nurjan puolen, kun hän toden teolla suuttui: moni kuriton tytär oli hänen käskystään hylätty jätelautoille, moni tiinetär oli saanut maistaa kaiken jäädyttävää vihaa Zuldän juoniessa ja kääntäessä muut uhriaan vastaan. Oli parempi vain totella hänen käskyjään.

Pari kuukautta myöhemmin matkasin junalla Laaksoon, sylissäni synnyttämäni tyttö. Oli sattumaa, että se oli tummaihoisen, vaikka ei ollutkaan biologinen lapseni. Vaaleaihoisen kaksostytön, Lawinian, olin valinnut syliäisekseni, ja antanut sijaisparveen kasvatetta-

vaksi. En halunnut kiintyä lapseen, jota en ennättänyt itse hoitaa. Ja toiseksi halusin auttaa tuttavaparvea, joka oli menettänyt syliäisensä Meren myrskyissä. Uskoin Lawinian tuovan heidän kotilaivaansa jälleen ilon.

Naamio kasvoillani kävelin laiturilla odottavaa perhettä kohti. Ojensin tumman lapsen Booris Roudalle, miehelle joka Merellä tunnettiin Rego Matkaajana, ja mies antoi tytön eteenpäin Utulle, vaalealle, hauraalle työlle. En aistinut hänestä mitään uhkaa. Pikemmin koin äidillisyyttä, olisin voinut rutistaa Utun syleilyyni ja silittää hänen hiuksiaan, sillä äidin tarpeessa hän totisesti oli, isien kasvattama tyttö. Ujuttauduin varovasti Utun mielenlauluun ja kuulin hänen sisäiset poukkoilevat ajatuksensa. Se oli kuin monisäkeistä, riimitöntä laulanta. Koneapulaisten armeija Utun veressä ei huomannut, kuinka liikuin hänen mielessään. Harva yleensä huomasi mitään, sillä minun kosketukseni oli pelkkä hipaisu, kuin höyhenen kosketus iholla.

Isä ei ole reilu / En tule koskaan rakastamaan uutta sisarta / Se tuli Marraksen tilalle / En voi ottaa sitä vastuulleni / Ennemmin pakenen täältä.

Utu sai hädin tuskin peiteltyä uhmansa isältään. Hän ei hyväksynyt uutta perheenjäsentä, sillä hän olisi halunnut Laaksosta paenneen veljensä takaisin. Minun teki mieli kertoa, että tunsin Marraksen enemmän kuin hyvin, että hän oli menestynyt Metsässä ja toimi eri klaanien välisenä neuvottelijana, mutta en voinut aukaista suutani. Minun ei ollut viisasta olla Utun kanssa enempää tekemisissä. Zulda oli varoittanut, että Utun läheisyys oli vaarallista, hän levitti ympärilleen kaaosta ja pystyi sekoittamaan vahvankin mielen.

Viikkoja myöhemmin törmäsin Utuun Aikuisuuden riitin yhteydessä. Kasvatuskeskuksissa järjestettiin muutaman kerran vuodessa riitti, jossa sukukypsiä nuoria tehtiin hedelmättömiksi. Laakson nuoret oli kerätty maanalaiseen halliin ja tainnutettu salaisista pulvereistamme valmistetulla juomalla. Liitelimme heidän vierellään

kuin haamut, ja eräänlaisia kuoleman airuita me valkeissa kaavuisamme olimmekin: käsiemme kosketuksen jälkeen kukaan heistä ei enää voisi siittää tai synnyttää elämää. Vain tiinettärillä oli oikeus synnyttää; vain me tiesimme miten naaraanmaljat ja koiraannuolet yhdistettiin laboratoriossa oikealla tavalla ilman että vaaralliset sairaudet ja mutaatiot leviäisivät.

Utun kohdalla pyramidiultra oli toiminut oudosti, se surahti käyntiin, mutta jumitti sitten ilmoittamaan vikatilaa. Kun siirryimme operoimaan muita nuoria ja palasimme takaisin Utun luo, hän oli kadonnut. Utu oli toteuttanut uhkauksensa ja karannut Laak-sosta.

Yli vuoden ajan olin seurannut tiiviisti Utun tekemisiä Zuldan mekaanisten lintujen avulla. Olin nähnyt hänet Metsässä etsimässä veljeään, solmimassa suhteita värihampaisiin, ystäväystymässä Sarimin kanssa, ja lopulta kohtasimme Taivaassa. Utu oli maannut sängyllä avuttomana, sillä hän oli pudonnut yhdestä Taivaan torneista, ja Marras oli pelastanut hänet rojun keskeltä. Taivaan laitteiden avulla paransin hänen haavansa, tutkin ja huomasin, että hedelmättömyysriitistä huolimatta hän oli säilyttänyt naaraanmaljansa ja johtimensa.

Samalla Marraksen todelliset taidot paljastuivat minulle. Säikähdin perin pohjin, kun huomasin miten taitavasti Marras vei Utulta Sarimiin liittyvät muistot. Olin luullut, että Marras vain taivutteli ihmisiä tunteisiin vetoamalla ja että hänen valtansa alle joutuneet olivat siksi taipuvaisia tekemään kuten hän ehdotti. En osannut kuvitella, että hän saattoi riistää joltakulta kokonaisia muistoja. Pelkäsin, että Marras tekisi samoin minulle, penkoisi tunteitani ja mieltäni, ja saattaisiin vahingossa tiinettäret vaaraan, paljastaisin totuuden siitä, millä asialla olin Metsässä liikkunut: tarkkailemassa kyvyllisiä, etenkin Utua, ja odottamassa hetkeä, jolloin voisin anastaa kuution itselleni.

Minun oli pakko jättää Marras.

Lähetin etukäteen Aranalle linnullani viestin, että olimme Utun kanssa tulossa laivalle Regon vanhan aluksen Muinaisen kyydissä. Zuldalle viestitin Utun mielenkiinnosta omia biologisia vanhempiään kohtaan. Sain uudet ohjeet: minun piti viedä Utu Zuldin hallinnoimalle rekisterilaivalle, jossa säilytettiin tietokantoja geneistä, sukulinjoista ja sijoitetuista lapsista. – Annetaan tyttölle mitä hän haluaa, Zulda oli neuvonut.

Niin toin Utun rekisterilaivalle – se oli ollut helppoa. Ihmettelin, ettei Utu epäillyt juonittelua, vaikka kuulin hänen sisäisen laulunsa hämmästelevän heikkoja turvatoimia. Kuka tahansa pääsisi Zuldin laivalle!

– Siinä näit, se tyttö on tullut kasvatti-isäänsä, uhmakas ja ajattelematon, ei edes ymmärrä mitä teki, Zulda sanoi heti sen jälkeen, kun Utu oli tuhonnut rekisterikoneen ja paennut Muinaiseen. Äitini nosti minut ylös ja herautti jopa muutaman kyyneleen, kun huomasi minun loukkaantuneen puolustusjärjestelmän iskussa. – Onneksi sinä selvisit, rakas syliäiseni, ainokaiseni.

Tapahtumaketju piirtyi mieleeni selkeänä:

Zulda antoi Utun tuhota rekisterit. Ääneen hän syytti Utua ja manasi tytön epäonnen konejumalaksi, mutta samalla hän kuitenkin kihersi tyytyväisyydestä. Utu oli tehnyt tarkalleen sen mitä äitini oli toivonut.

Rekisterien tuhoutuminen syöksi Meren kaaokseen. Metsä ja Taivas saivat vapaasti sotia keskenään, koska matarkat olivat ajautuneet riitoihin, eikä kenelläkään heistä ollut aikaa tai voimia hillitä eripuraa. Zuldaa syytettiin syntymärekisterien huonosta vartiointista, ja rangaistukseksi hänet häädettiin Paalukaupungista. Duhan parvi otti väliaikaisesti vallan.

Zulda raivosi karkoitustaan, mutta tyyntyi pian. Hän vannoi kos-toa matarkoille, jotka olivat kääntyneet häntä vastaan.

Aurinko alkoi polttaa kasvojani, aallot keikuttivat venettä yhä voimakkaammin. Havahduin muistojeni virrasta ja hipaisin kaulassani roikkuvaa kuutiota. Se kuumotti sen merkiksi, että oli jälleen päivittynyt. Zulda oli selittänyt minulle monta kertaa, miten se toimi. Kuutio kosketti ja luki ihoani, otti näytteen DNA:stani ja yhdisteli sen muiden siihen syötettyjen DNA-sarjojen kanssa. Niistä se laski erilaisia todennäköisyyksiä. Alkuperäiset sanat olivat Zuldan asettamia, ja luolissa hän oli jälleen muokannut ennustusta, lisännyt uusia säkeitä.

Poimin kuution kaulastani, avasin sen auringossa välkkyväksi kalvokäreeksi ja maistelin sen pinnalla juoksevia sanoja.

Soturi on saanut uuden hallitsijan.

Synnyttäjä nousee valtaan Meren.

Täivaasta laskeutuja luo varjon seitsemän ylle.

Kutoja kuulee äänet tulevaisuuden.

Koneille kuiskaaja hautoo kostoja sokeana.

Kableeton menettää rakkaansa.

Kääpijä sutena vaeltaa.

He kohtaavat Meren myrskyissä.

Zulda oli sanonut minulle, että kuution avulla pystyi hallitsemaan ihmisiä. Ken sitä kantoi, oli kaikkein voimakkain ja todennäköisin muuttamaan maailmaa ympärillään.

Olin nähnyt, mitä esine teki omistajalleen. Sarim oli uskonut riimittelyihin, koska hän arveli sanojen takana piilevän mystisen kohtalon, joka johdatti ihmiskuntaa kohti vielä tuntematonta päämäärää. Tamal ei ollut kantanut kuutiota vaan oli alun perin kätkenyt sen – hänellä ei tosin kykyä ollutkaan, joten kuutio ei suostunut näyttämään hänelle todennäköisyyksiä. Sarim oli kertonut tädistään Tailasta, että tämä oli joskus nuorempana tutkinut hetken kuutiota ja heittänyt sen sitten raivoissaan pois.

Marras oli alun perin naureskellut koko ennustukselle ja halveksinut Sarimin intoa, mutta kun hän oli saanut kuution käsiinsä ja lukenut itseään koskevia ennustuksia, hän olikin uskonut sitä ja taipunut esineen pinnasta lukemaansa kohtaloon. Oli heikkoutta alistua siihen mitä sanat kuiskivat. Ennustukseen ei pitänyt uskoa sokeasti, vaan muokata maailma sopivammaksi, luoda itselleen mieleinen todellisuus. Kantajansa käytössä ennustuskone muuttui käyttäjälleen suopeaksi, se muodosti säkeitä, joista huomasi kantajansa pitävän. Niin se vahvisti sidettä omistajaansa parantamalla tämän itseluottamusta.

Minä tiesin, että sanoissa oli voima. Se oli tiinettärien ensimmäinen oppi. Jos uskoi sanoihin tarpeeksi, niin mikä tahansa oli mahdollista. Siihen perustui lapsesta irtaantumisen riitti: jopa omasta vastasyntyneestä lapsesta luopuminen oli mahdollista, kun antoi sanojen, mantran, vaikuttaa mieleensä ja sieluunsa.

Ylihuomenna olisi matarkkojen kokous. Minut oli kutsuttu edustamaan Zuldaa, sillä hänellä ei ollut enää lupa astua kaupunkiin. Oli päätettävä, jatkettaisiinko vanhoja tapoja vai oliko uusi aika koittanut. Yllättäen Zulda ei ollut antanut minulle ohjeita kokousta varten, hän oli vain sanonut, että luottaisin kuutioon ja siihen, että hänen perillisenään minä saisin vallan. Epäilin, että Zuldalla oli jokin pirullinen suunnitelma, jota hän ei halunnut jakaa edes minun kanssani. Hän paljasti ainoastaan uhmaavansa kieltoa ja tulevansa kaupunkiin, kun olisin ensin tehnyt siellä tarvittavat valmistelut.

Minulla oli nyt kuutio, olin tuonut sen Merelle ja ylihuomenna näyttäisin sitä muille tiinettärille vallan merkinä. Päätin etten antaisi kuution sanojen hämätä itseäni. Ne olivat myrkkyyä mielelle, Zuldan rakentamaa kieroutunutta johdatusta. Jos se oli minusta kiinni, ennustus muuttuisi kauttani paljon. Ei enää kuolemaa, ei mullistuksia, ei sotia, vaan rauhaa. Epäröin, milloin uskaltaisin ottaa kohtaloni omiin käsiini, milloin voisin tehdä oman mieleni mukaan, enkä vain toimia äidin tahdosta. Toivoin, että minulla olisi siihen

riittävästi voimaa. Matarkkana voisin palauttaa sovun Merelle.

Euraania ei tiennyt, kuinka haavoittuvainen ja myrskyisiä tiinetärien koti oli, matarkkojen joukkoon tarvittiin sellainen, joka puhuisi rauhan puolesta. Joku, joka ei kylväisi riitoja, ei tahraisi käsiään tarpeettomilla surmatöillä, olisi tarpeeksi vahva ottamaan langat käsiinsä ja saamaan muut puolelleen, kuuntelemaan järjen ääntä. Sovinnon matarkka, rauhan tiinetär, sellainen minä olisin.

Unelmani eteen olin valmis vielä tukahduttamaan todelliset tunteeni ja kävelemään äitini talutusnuorassa. Syliäisenä ja perillisenä en voinut kapinoida enkä ääneen kyseenalaistaa matarkkani tahtoa. Pian asiat voisivat olla toisin, ehkä jo tässä kokouksessa minut tunnustettaisiin yhdeksi heistä. Sen jälkeen voisin tehdä mitä halusin.

Minun oli vain oltava tarpeeksi vahva, eikä kenenkään tarvinnut tietää totuutta minusta.

Sipaisin vielä kerran sormellani kuutiota. Kerran se oli puhunut minulle yhdeksänneistä, mutta vain yhden ainoan kerran, silloin kun olin palauttanut sen Zuldalle, ja Zulda oli ojentanut sen minulle takaisin vallan merkiksi. Olin kätkenyt säkeet äidiltäni. Sanoissa oli ollut jotakin uhkaavaa ja lohdullista, mutta en tiennyt, mistä ne olivat siihen pompahtaneet. En vain saanut sitä kohtaa enää toistumaan, kuin se olisi ollut jokin kadotettu mahdollisuus.

Tartuin jälleen veneen airoihin ja käänsin ajelehtivan paatin kohti Paalukaupunkia. Oli unohdettava oma rauha ja vapaus, puettava ylle velvotteiden kaapu. Minun olisi ensin mentävä tapaamaan imettäjääni Niidaa ja opettajaani Aislaa, sillä tarvitsin heidän henkistä tukeaan matarkkojen kokouksessa. Halusin heidän olevan läsnä, todistamassa suurta hetkeäni, jos minusta tulisi matarkka.

2.

O hjasin veneen länsisatamaan, jonka kautta useimmat pienet purret saapuivat Paalukaupunkiin. Kiinnitin veneen metalliseen kiinnitystolppaan kolmella paksulla köydellä ja nousin veneestä huonokuntoiselle, natisevalle laiturille. Riisuin saman tien tiinettären kaavun päältäni. Olin viime synnyttämisen jälkeen laihtunut: harmaat bambulangasta punotut vaatteet roikkuivat ylläni. Vedin nutun hupun kasvojeni suojaksi ja sulloin kaavun kantokassiin. Olin huomaamattomampi ilman sitä, sillä vain arvovaltaisimmat tiinettäret kulkivat kaupungissa tunnuksissaan. Varmuuden vuoksi otin sinettisormuksen pois nimettömästäni ja laitoin sen taskuun – en halunnut paljastua Zuldan alaiseksi ja joutua selittelemään tekemisiäni.

Kävelin kaikessa rauhassa laiturilta laivojen välisille riippusilloille. Yleensä mieleni lepäsi paikan tunnelmassa, mutta nyt vaistosin Paalukaupungin levottomuuden jo kaukaa. Laivojen yllä kiiri kiukkuisia ja vihaisia huutoja, kun naiset sättivät toisiaan. Jostain kuului laivakoiran haukuntaa. Asukkaat olivat kokoontuneet pieniksi ryhmiksi, jotka hajaantuivat nopeasti kun silloilla asteli vartijoita. Levottomuuden keskellä oli toki myös tavallisen arjen hajuja ja ääniä: joku oli polttanut puuronsa pohjaan, tasanteella olevalla kivisellä nuotiopaikalla poltettiin aavikolta tuotua kuivattua kamelin lantaa ja keitettiin pyykinpesuvettä. Laivojen kansia huuhdeltiin merivedellä ja jynssättiin harjoilla.

Paalukaupunki oli kuin epäsymmetrinen lumuhiutale. Se oli ra-